

Žalostno so se spogledavali angelčki. Teško jim je bilo pri srcu in pomilovali so usodo trpečih mater. Prav nobenega svéta niso znali.

„Kaj-li hočemo početi s tolikimi solzami?“ so se povpraševali. In vedno več je prihajalo angelčkov, ki so prinašali solzice, vedno bolj so se množile posode na bregu.

Kako žalostni in potrti so bili angelčki. Turobno so povešali oči in plakali.

Majhen angel je prinesel svojo posodico. Posodica zdrči na tla in se razbije. Solzice pa so se razlile v jezero.

A glej čudo! — Namesto, da bi stopile solze čez bregove, so na mah — vse izginile, kot bi jih kdo začaral. Angelčki so bili vsi jako začudení. Vsi so hoteli vedeti, kake solze je prinesel oni mali angelček, da so imele tako čudotvorno moč, da je namah izginilo vse jezero.

Angelček je strepnil s krilci in — ako se angelčki le morejo jokati! — zaplakal, in kristalna solza mu je vzblestela med dolgimi, lepimi trepalnicami.

Povedal pa je to-le: Temna, strašna noč je bila nocoj. Edino okno male kočice, ki je v nji na tleh na slami ležala stara žena, je trepetalo in se stresalo ter zvenelo. Človeku se je stiskalo srce, ko je vstopil v to sobico. Ona žena pa je spala na slami z mirno vestjo. In pod očesom, ki je bilo zaprto kot bi gledalo boljše življenje, se je svetila solza. In skrbno sem pristregel solzo v posodico. V roki pa je ta žena držala pismo, kjer je bilo pisano, da se vrne njen edini sin, ki ga je ljubila z vso silo svoje duše.

Vrne se in krene od svojih napačnih poti proč in pride k svoji skoro pozabljeni materi. Pade ji pred noge in jo prosi odpuščanja.

In materi se je takrat odprla duša od radosti in veselja, njeno srce je hrepenelo v neskončnem hrepenenju po svojem izgubljenem, skesanem sinu, in zato ji je pritekla solza iz oči, solza odpuščanja in radosti. In ta solza je posušila milijone solz, ki jih je izjokalo turobno materino srce, ko je jokalo od žalosti.

Zopet so poleteli angelčki po solz na zemljo. Morebiti je še otrok na svetu, ki bi napravil lahko svoji materi toliko veselja, da bi jokala solze veselja . . .

Boj s petelinom.

*Petelinec Kuriki,
kdo ga ne pozna?
Ej, kako neskončno lep
rep blesteč ima!*

*Markec ujunači se,
tiho gre za njim:
„Petelinca primem brž,
pa pero dobim!“*

*Kuriki pa Markcu — hop! —
plane kar za vrat,
češ, brez kazni mi ne boš,
kurjih repov tat!*

*Markec dvigne brž peté,
teče, kar se da,
kurji kralj pa smeje se:
„Hej, ta pa res zna!“*

Leon Poljak.

